

Til social- og indenrigsminister Karen Ellemann

RÅDET FOR
SOCIALT
UDSATTE

31. oktober 2016

Kære social- og indenrigsminister Karen Ellemann

I juni 2016 lancerede regeringen den første udgave af *Socialpolitisk Redegørelse*. Forinden, i maj 2016, havde regeringen lanceret *10 mål for social mobilitet*.

Rådet for Socialt Udsatte vil gerne kvittere for begge initiativer. Det er vigtigt med politisk fokus på udsatte-området. Rådet finder, at det er givtigt at samle tilgængelig viden på området og arbejde med målsætninger for en forbedret indsats. Langsigtede mål for regeringens politik er hensigtsmæssige – både som politiske udmeldinger og som noget, der forpligter regeringen til at fastholde fokus, hvad den socialpolitiske redegørelse bidrager til.

Redegørelsen bliver ifølge regeringen en årligt tilbagevendende begivenhed. I den forbindelse vil Rådet gerne komme med en nogle udvalgte kommentarer til hhv. redegørelsen og målene med henblik på det videre arbejde.

For så vidt angår *10 mål for social mobilitet* er det Rådets opfattelse, at hvis målene skal blive andet end hensigtserklæringer, så skal regeringen fremover være parat til at ændre egne politikker, hvis tallene ikke bevæger sig i den rigtige retning, samt være villig til at konsekvensvurdere ny lovning i forhold til målene. Endvidere mener Rådet, at de kommende redegørelser bør indeholde bagudrettede konsekvensberegninger af vedtaget lovgivning, som allerede er gennemført. Et eksempel kunne være at opgøre konsekvenserne af hhv. kontanthjælpsloftet og 225-timers reglen, herunder ift. antallet af udsættelser (jf. at et af målene lyder, at "færre skal være hjemløse").

En konkret mangel ved mobilitetsmålene er desuden, set med Rådets øjne, at flere af målene alene kredser om bedre effekt af de indsatser og tilbud, der gives. Det er naturligvis helt afgørende, at flest mulige profiterer positivt af tilbuddene. Men Rådet

mener, at det er problematisk, at mobilitetsmålene ikke ser på de udsatte grupper, som slet ikke modtager (de rette) indsatser. Et eksempel er stofmisbrugsbehandling, hvor 70-90.000 personer vurderes at have et behandlingskrævende stofmisbrug, mens kun 17.500 er i behandling. Et andet eksempel er alkoholmisbrugsbehandling, hvor 585.000 personer vurderes at have et skadeligt alkoholforbrug, og 140.000 vurderes at være alkoholafhængige, mens kun ca. 15.000 er i offentlig finansieret alkoholbehandling. Hvis mobilitetsmålene fremover skal være et redskab til reelt at måle på udviklingen på det sociale område, bør effekten af indsatsen ikke stå som det eneste parameter. Målene bør også beskæftige sig med, hvordan tilbuddene i højere grad bliver relevante og tilgængelige for flere.

Her ud over bemærker Rådet, at hverken mobilitetsmålene eller redegørelsen beskæftiger sig med temaet om fattigdom og ulighed – disse er helt udeladt. Det er kritisabelt ikke mindst set i lyset af, at Danmark er forpligtet til at levere på dette felt i forhold til FN's 2030-mål. Der bør være et særskilt fattigdomsmål i mobilitetsmålene, og udviklingen bør følges årligt på lige fod med de øvrige mål.

Endelig er Rådet helt overordnet af den overbevisning, at redegørelser og mål ingen værdi har i sig selv, såfremt de ikke følges op af konkrete handlingsplaner for de enkelte områder. Rådet opfordrer derfor afslutningsvis til, at målene og redegørelsen fremover bliver et aktivt redskab for regeringen til at justere, forbedre og opprioritere indsatsen til gavn for socialt udsatte.

Med venlig hilsen

Jann Sjursen

Brevet er sendt cc til Folketingets Social- og Indenrigsudvalg